

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Ιω. Κλίμ.) (Μρκ. θ' 17-31)
26 Μαρτίου 2017

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή ο Ευαγγελιστής Μάρκος μάς διηγείται τη θεραπεία από τον Κύριο ενός ασθενούς νέου, ο οποίος υπέφερε από τα δαιμόνια. Ο πατέρας, μια τραγική φιγούρα, οδηγεί το παιδί του, στην αρχή κοντά στους μαθητές και στη συνέχεια ενώπιον του Χριστού και τον παρακαλεί να σώσει το παιδί του.

Στη ερώτηση του Χριστού προς τον πατέρα «πόσο καιρό ο νέος βασανίζεται από την κυριαρχία των δαιμονίων», ο πατέρας δίνει την απάντηση • «παιδιόθεν», δηλαδή «από μικρό παιδί». Το δαιμόνιο συντάραξε όλη τη ζωή του. Καθημερινά τον ωθεί σε πράξεις ανήκουστες, που κίνδυνο έχουν ακόμη και να τον οδηγήσουν στο θάνατο.

Τότε ο Κύριος γεμάτος παράπονο αναφώνησε: «Ω γενεά που παραμένεις άπιστη και διεστραμμένη, ενώ είδες τόσα θαύματα! Μέχρι πότε θα είμαι μαζί σας και θα σας ανέχομαι; Φέρτε τόν μου εδώ.

Μόλις, όμως, έφεραν τον νέο μπροστά στον Κύριο, το θέαμα ήταν φοβερό. Έχοντας την εξουσία, ως ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, επιτάσσει, δίνει δηλαδή εντολή, στο πνεύμα το άλαλο και κωφό, να φύγει και να ελευθερώσει το νέο. Το πονηρό πνεύμα άρχισε να συνταράζει με σπασμούς τον νέο, ο οποίος, αφού έπεσε στη γη, κυλιόταν κι έβγαζε αφρούς από το στόμα του.

Δεν μπορούσε όμως να πει ούτε λέξη. Μόνο κραυγές μπορούσε να βγάζει πολλές, που συγκλόνιζαν τις καρδιές όσων τον έβλεπαν. Ο νέος αυτός δεν μπορούσε να μιλήσει, να εκφράσει την ικεσία του στον Κύριο, να ζητήσει τη σωτηρία του. Κι αντί γι' αυτόν, παρακαλεί ο πατέρας.

Ο γεμάτος από ευσπλαχνία Κύριος ανταποκρίνεται στην ικεσία του πονεμένου εκείνου πατέρα και θεραπεύει το γιο του, διακηρύττοντας όμως με παρηγοσία προς τους μαθητές και στο συγκεντρωμένο πλήθος, που τον άκουγε, ότι «το γένος των δαιμονίων δεν μπορεί να φύγει από τη ζωή των ανθρώπων παρά μόνο με προσευχή και νηστεία».

Σ' αυτές τις δύο αρετές ας μείνουμε και εμείς σήμερα αδελφοί μου. Διανύοντας την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή και οδεύοντας σε λίγες μέρες να βιώσουμε το Άχραντο Πάθος και την Ανάσταση του Κυρίου μας, η Εκκλησία μάς καλεί σ' ένα πιο εντατικό αγώνα, σε μια πάλη με σκοπό να νικήσουμε τα πάθη και τις αδυναμίες μας.

Η πάλη μας όμως, ο πνευματικός αγώνας των πιστών, κατά τον Απόστολο των Εθνών Παύλο, καθώς γράφει προς τους χριστιανούς της Εφέσου, «δεν είναι προς αίμα και σάρκα, αλλά προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνας τούτου». Και η πάλη αυτή απαιτεί ισχυρά πνευματικά όπλα, δυναμική οχύρωση ώστε τα βέλη του πονηρού να μην μπορούν να προσβάλουν τη ψυχή μας.

Πώς δικαιολογείται όμως η σύζευξη της προσευχής με τη νηστεία και πώς μπορούν να βοηθήσουν τον άνθρωπο; Όταν ο άνθρωπος προσεύχεται έπειτα από νηστεία τροφών και παθών, η προσευχή του έχει το στοιχείο της ασκήσεως, της θυσίας και της προσφοράς. Τότε ο άνθρωπος δεν δυσκολεύεται να προσευχηθεί, δεν κουράζεται από το βάρος των φαγητών ή από το βάρος των τύψεων, αλλά είναι ανάλαφρος. Η νηστεία που ορίζει η Εκκλησία μας, δίνει φτερά στην προσευχή, διότι ταπεινώνει τον άνθρωπο. Τον γυμνάζει σωματικά και ψυχικά. Απονεκρώνει τις σαρκικές επιθυμίες και ηδονές και προετοιμάζει το σώμα κατάλληλα για να μην καταστεί εμπόδιο, αλλά να υπηρετήσει την ψυχή την ώρα της προσευχής. Μια τέτοια προσευχή, που γίνεται με νηστεία τροφών και παθών, επειδή έχει το στοιχείο της ταπεινώσεως, αυξάνει και την πίστη. Και γίνεται έτσι

μια ζωντανή εμπειρία, αυξάνει τη θερμότητα της καρδιάς μας, μας κάνει να αισθανόμαστε την παρουσία του Θεού μπροστά μας. Και φέρνει τη χάρη του Θεού και το θαύμα.

Αυτά ακριβώς τα δυο πνευματικά όπλα, την προσευχή συνδυασμένη με τη νηστεία, μας καλεί η Εκκλησία μας να χρησιμοποιήσουμε περισσότερο τώρα κατά την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Τώρα περισσότερη προσευχή, μεγαλύτερες Ακολουθίες, αλλά και αυστηρότερη νηστεία, εντατικότερη άσκηση. Ας συνεχίσουμε λοιπόν τον αγώνα μας στον πνευματικό στίβο με τα όπλα αυτά και θα έχουμε μαζί μας την ακατανίκητη δύναμη της Χάριτος του Θεού.

Πρωτ. Θεόδωρος Στυλιανού Πρωτοσυγκελλεύων